

ČESKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavního soudu

J m é n e m r e p u b l i k y

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Kateřiny Šimáčkové, Davida Uhlíře (soudce zpravodaj) a soudce Tomáše Lichovníka o ústavní stížnosti **HARTMANN – RICO a. s.**, se sídlem ve Veverské Bítýšce, Masarykovo náměstí 77, zastoupené JUDr. Janou Marečkovou, advokátkou se sídlem v Praze, Křenova 438/7, proti rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Ads 29/2014-57 ze dne 11. prosince 2014, spojené s návrhem na zrušení části právního předpisu, za účasti **Nejvyššího správního soudu** jako účastníka řízení a Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky, se sídlem v Praze, Orlická 2020/4, zastoupené Mgr. Ondřejem Trnkou, advokátem se sídlem v Praze, Záhřebská 154/30, jako vedlejšího účastníka řízení, takto:

- I. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Ads 29/2014-57 ze dne 11. prosince 2014 bylo porušeno ústavně zaručené právo stěžovatelky na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.**
- II. Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Ads 29/2014-57 ze dne 11. prosince 2014 se ruší.**
- III. Návrh na zrušení oddílu C přílohy č. 3 k zákonu č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, v části vymezené písmeny „A“ a „B“, kterými**

se limituje výše úhrady jednotlivých typů zdravotnických prostředků, a v části definující písmena „A“ a „B“, se odmítá.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Vymezení věci

1. Stěžovatelka žalobou k Městskému soudu v Praze napadla rozhodnutí vedlejší účastnice o snížení úhrady zdravotnických prostředků z veřejného zdravotního pojištění ke dni 1. 1. 2013. Pro případ, že by se nejednalo o rozhodnutí ve smyslu § 65 soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), dožadovala se ochrany proti nezákonnému zásahu vedlejší účastnice, jímž došlo k tomuto snížení úhrady. Městský soud žalobu zamítl. Podle něj se o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. nejedná (a žaloba je tudíž nepřipustná). Ve vztahu k tvrzenému zásahu dospěl k závěru, že stěžovatelka není přímo dotčena na svých právech, tak jako podle judikatury správních soudů nejsou přímo dotčeni ani výrobci a distributoři léčivých prostředků.

2. Nejvyšší správní soud následnou kasační stížnost zamítl. Ztotožnil se jak s tím, že ve věci nebylo vydáno soudem přezkoumatelné rozhodnutí, tak i se závěrem o nedostatku přímého dotčení na veřejných subjektivních právech. Protože na veřejných subjektivních právech nejsou dotčeni výrobci a distributoři léčivých přípravků (o jejichž žádosti ke konkrétnímu výrobku se rozhoduje ve správním řízení), tím spíše nemůže být dotčena stěžovatelka. Změna tzv. číselníku se děje mimo správní řízení a ve vztahu ke všem zdravotnickým prostředkům.

II.

Průběh řízení před Ústavním soudem

3. Proti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu stěžovatelka brojila ústavní stížností, neboť se domnívala, že jí došlo k porušení jejího práva na soudní ochranu, ochranu majetku a práva na podnikání. Porušení spatřovala v tom, že snížení úhrady zdravotnických prostředků je rozhodnutím správního orgánu přezkoumatelným ve správním soudnictví. I kdyby se o rozhodnutí nejednalo, přímo zasahuje do práv stěžovatelky a té náleží ochrana ze strany správních soudů. Právní úprava stanovení úhrady zdravotnických prostředků je nadto neústavní. Zákon ponechává na posouzení zdravotní pojišťovny 1) volbu kritérií pro tvorbu úhradových skupin v rámci jednotlivých typů zdravotnických prostředků, 2) vlastní zařazení zdravotnického prostředku do úhradové skupiny, 3) definici nejméně ekonomicky náročného provedení zdravotnického prostředku, 4) stanovení pravidel pro průzkum trhu. Stanovení konkrétní výše úhrady zdravotnického prostředku tedy nutně vyžaduje akt rozhodnutí zdravotní pojišťovny, jde tedy o rozhodnutí alespoň v materiálním smyslu. Zdravotnické pojišťovny dlouhodobě jednají, jako by jim rozhodovací pravomoc náležela.

4. Transparentnost a objektivní stanovení výše úhrad zdravotnických prostředků nemohou být kontrolovány jinak, než prostřednictvím přezkoumatelného správního procesu. Řádné stanovení úhrad je přitom nárokem z veřejného práva. Výrobci a distributoři zdravotnických prostředků mají nejlepší možnost, jak se bránit proti nespravedlivému stanovení úhrad, neboť jsou jí přímo dotčeni. I kdyby se však nejednalo o rozhodnutí, bylo by třeba postup vedlejší účastnice posoudit jako nezákonný zásah. V tomto ohledu neobstojí závěr soudu, že výrobci zdravotnických prostředků

nemohou být přímo dotčeni na svých právech, neboť dotčení nejsou ani výrobci a distributoři léčivých přípravků. Tento závěr byl překonán rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu i Ústavním soudem. Závěrem stěžovatelka navrhla zrušení oddílu C přílohy č. 3 k zákonu č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, v části vymezené písmeny „A“ a „B“, kterými se limituje výše úhrady jednotlivých typů zdravotnických prostředků, a v části definující písmena „A“ a „B“.

5. Nejvyšší správní soud ve svém vyjádření k ústavní stížnosti uvedl, že ústavně zaručená práva stěžovatelky dotčena nebyla. Napadený úkon vedlejší účastnice nebyl vydán ve správním řízení, nemůže tedy být správním rozhodnutím. Proti stanovení výše úhrady nejsou zákonem předvídány žádné prostředky ochrany práva, neboť se práv distributorů a výrobců přímo ani nedotýkají. Stejně tak nemohlo jít ani o nezákonný zásah. Vývoj judikatury ve vztahu k výrobcům a distributorům léčivých přípravků soud zohlednit nemohl, neboť k němu došlo až po vydání jeho rozhodnutí.

6. Vedlejší účastnice uvedla, že není správním orgánem a nemůže vydávat správní rozhodnutí. Výši úhrady zdravotní pojišťovny zjišťují průzkumem trhu, nestanovují ji a ani o ní nerozhodují. Metodika vedlejší účastnice není správním aktem. Ve veřejnoprávním vztahu je pojišťovna s pojištěncem, který může být dotčen ve svých právech, nikoliv výrobce či distributor zdravotnických prostředků.

III.

Procesní předpoklady projednání návrhu

7. Ústavní soud posoudil splnění podmínek řízení a shledal, že ústavní stížnost je přípustná, byla podána včas, advokátem zastoupenou a oprávněnou stěžovatelkou.

8. Stěžovatelka podle § 74 zákona o Ústavním soudu navrhla i zrušení části oddílu C přílohy č. 3 k zákonu č. 48/1997 Sb. Pro posouzení tohoto návrhu je však podstatné, že oprávnění navrhovatele je podmíněno tím, že uplatněním zákona nebo jiného právního předpisu anebo jejich jednotlivých ustanovení nastala skutečnost, která je předmětem ústavní stížnosti [posouzení náleží do kompetence senátu Ústavního soudu, srov. rozhodnutí pléna Ústavního soudu o atracečnosti působnosti pod sp. zn. Org. 24/14 ze dne 25. března 2014; 52/2014 Sb., čl. 1 odst. 2 písm. b), část věty za středníkem].

9. Tomu by měla odpovídat i argumentace navrhovatele, který by měl jednak přesvědčivě tvrdit, že napadený zákon (jeho jednotlivé ustanovení) je v rozporu s ústavním pořádkem, a zároveň prokázat, že uplatněním zákona nebo jiného právního předpisu anebo jejich jednotlivých ustanovení nastala skutečnost, která je předmětem ústavní stížnosti [srov. přiměřeně nález sp. zn. Pl. ÚS 49/10 ze dne 28. 1. 2014 (N 10/72 SbNU 111; 44/2014 Sb.), odst. 19]. Stěžovatelka tak svůj návrh nekoncepovala, nevztáhla jej k tvrzenému porušení svých práv v řízení před Nejvyšším správním soudem. Její návrh je formulován jako návrh v rámci tzv. abstraktní kontroly norem – právní úpravě vyčítá zejména nedostatečnou určitost. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nadto spočívá na závěru, že ve věci vůbec není vydáno rozhodnutí a že veřejná subjektivní práva stěžovatelky nemohla být postupem vedlejší účastnice dotčena. Napadené rozhodnutí tedy spočívá především na výkladu ustanovení soudního řádu správního.

10. Ústavní soud tak dospěl k závěru, že ve věci není dána přímá souvislost mezi rozhodnutím napadeným ústavní stížností a akcesorickým návrhem na zrušení části právního předpisu: uplatněním napadených ustanovení nenastala skutečnost, která je předmětem ústavní stížnosti. Napadená ustanovení totiž žádným způsobem neupravují, tudíž ani neomezuji případný soudní přezkum postupu zdravotních pojišťoven (srov. odst. 146 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 3/15 ze dne 30. 5. 2017).

11. Vzhledem k tomu, že k objasnění věci plně postačovala písemná vyjádření účastníků a vedlejších účastníků řízení, rozhodl Ústavní soud ve věci podle § 44 zákona o Ústavním soudu bez nařízení ústního jednání.

IV.

Vlastní posouzení návrhu

12. Ústavní soud se seznámil s argumentací účastníků řízení a s obsahem spisu Nejvyššího správního soudu. Dospěl k závěru, že ústavní stížnost je důvodná, a to porušení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

13. Stěžovatelka se před správními soudy bránila dvěma způsoby: úkon vedlejší účastnice považovala za rozhodnutí správního orgánu v materiálním smyslu, přezkoumatelné v řízení podle § 65 a násl. soudního řádu správního, případně za zásah správního orgánu přezkoumatelný v řízení podle § 82 a násl. soudního řádu správního. Tomu svou argumentaci přizpůsobil Nejvyšší správní soud a též Ústavní soud.

14. Listina základních práv a svobod v čl. 36 odst. 1 zaručuje každému možnost domáhat se svého práva u nezávislého a nestranného soudu (případně u jiného orgánu), podmínkou ovšem je, že se tak musí stát „stanoveným postupem“. Součástí tohoto postupu jsou veškeré zákonem stanovené požadavky kladené na účastníka řízení, jež musí být z jeho strany splněny, aby soud mohl rozhodnout v jeho věci a aby při tom mohl zohlednit jím předestřená tvrzení a důkazy. Jednotlivě ani ve svém celku nesmí představovat takové omezení přístupu k soudu, které by se práva na soudní ochranu (spravedlivý proces) dotýkalo v samotné jeho podstatě a fakticky by tak znemožňovalo jeho uplatnění [srov. nálezu sp. zn. IV. ÚS 281/04 ze dne 25. srpna 2005 (N 165/38 SbNU 319)].

15. Záruka možnosti domáhat se stanoveným postupem svého práva je doplněna speciálním úpravou pro potřeby soudní kontroly veřejné správy. Podle čl. 36 odst. 2 Listiny platí, že ten, „kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny.“ Pro uplatnění druhé věty čl. 36 odst. 2 Listiny je zásadní, zda se v případě tohoto rozhodnutí a) skutečně jedná o základní práva a svobody podle Listiny, b) jde o konkrétní základní právo nebo svobodu, nikoli jen o obecný vše postihující pojem (základní práva a svobody jako takové, demokratický řád základních práv a svobod, sociální práva nebo politická práva jako určitou kategorii), c) jde o rozhodnutí orgánu veřejné správy, d) základních práv a svobod bude skutečně týkat [nálezu sp. zn. Pl. ÚS 9/14 ze dne 16. 12. 2014 (N 228/75 SbNU 539; 14/2015 Sb.)].

16. Z uvedených ústavních záruk tedy plyne požadavek na zákonodárce, aby zavedl soudní kontrolu rozhodnutí orgánů veřejné správy, z níž nebudou vyloučena rozhodnutí týkající se základních práv a svobod podle Listiny. Samotný způsob, kterým přezkum před správním soudem probíhá (či nalézání práva před soudem civilním), v obecné rovině spadá pod záruku domáhat se práva stanoveným postupem. Stanovený postup nesmí být natolik restriktivní, že by uplatnění tohoto práva fakticky znemožnil. Stejně tak soud svým postupem nesmí rozšiřovat výjimky ze soudního přezkumu předvídané zákonem [*exceptiones non sunt extendendae*, srov. nález sp. zn. III. ÚS 1526/12 ze dne 19. 2. 2013 (N 31/68 SbNU 335)], případně akceptovat výjimky výslovně zakázané větou druhou čl. 36 odst. 2 Listiny.

17. Pojem „rozhodnutí“ v čl. 36 odst. 2 Listiny je přitom autonomní pojem ústavního práva, který svým obsahem nemusí odpovídat a ani neodpovídá rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. [srov. odst. 20 nálezu sp. zn. IV. ÚS 2239/07 ze dne 17. 3. 2009 (N 57/52 SbNU 267)]. Stejně tak je rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. autonomním pojmem soudního řádu správního, který nutně neodpovídá pojetí rozhodnutí podle § 67 správního řádu z roku 2004 (typicky v případech tzv. propůjčení formy správního rozhodnutí aktu, který materiálně jeho povahu nemá). To znamená, že ústavní záruka přezkumu rozhodnutí orgánů veřejné správy bude naplněna, pokud akt považovaný za rozhodnutí ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny bude moci být přezkoumán soudem (a to bez ohledu na volbu konkrétního řízení, či dokonce větve soudnictví).

18. V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud nedospěl k závěru, že by věc stěžovatelky byla vyloučena ze soudního přezkumu. Soudní přezkum považoval za možný, avšak nikoliv v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Napadený rozsudek Nejvyššího správního soudu je tak třeba hodnotit s ohledem na záruku čl. 36 odst. 1 Listiny.

Sdělení a postup vedlejší účastnice jako rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s.

19. Podle Nejvyššího správního soudu není sdělení vedlejší účastnice o snížení úhrady zdravotnických prostředků, resp. rozhodnutí o změně v platných číselnících zdravotnických prostředků, rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. K tomuto závěru dospěl proto, že zdravotní pojišťovny nejsou k vydání rozhodnutí o stanovení výše úhrady zdravotnických prostředků zmocněny zákonem a stanovení úhrady neprobíhá v rámci správního řízení.

20. Stěžovatelka se dovolávala toho, že sdělení vedlejší účastnice bylo rozhodnutím v materiálním smyslu. Jakkoliv Ústavní soud v minulosti ve vztahu k různým formám vystupování veřejné správy vycházel převážně z materiálního pojetí rozhodnutí přezkoumatelného správním soudem [např. usnesení sp. zn. III. ÚS 16/96 ze dne 6. 1. 1997 (U 1/7 SbNU 325) či IV. ÚS 233/02 ze dne 28. 8. 2002 (U 30/27 SbNU 337), byť druhé z citovaných rozhodnutí klade důraz též na existenci zákonem předpokládané procedury], nelze nevidět, že celkovou změnou koncepce správního soudnictví a přijetím soudního řádu správního došlo k rozlišení různých žalob, přičemž jedno ze základních dělení vychází z kontrapozice žaloby proti rozhodnutí a žaloby proti nezákonnému zásahu (podle § 82 s. ř. s. se žalobce může domáhat ochrany proti zásahu, „který není rozhodnutím.“). Závěry judikatury Ústavního soudu o materiálním pojetí rozhodnutí vyslovené pro správní soudnictví podle části páté občanského soudního řádu

ve znění účinném do 31. 12. 2002 tedy bez dalšího nemohou sloužit pro výklad koncepčně odlišných ustanovení soudního řádu správního.

21. Toho si byl zjevně vědom i Nejvyšší správní soud, který se pojetím rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. opakovaně zabýval. Právě z důvodu potřeby odlišit jednotlivé úkony veřejné správy, které všechny materiálně zasahují do veřejných subjektivních práv a povinností jednotlivce, se opakovaně přiklonil k materiálně-formálnímu chápání rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Rozhodnutím tak může být jen vrchnostenský akt vydaný (či alespoň určený k vydání) v právním předpisu formalizovaném řízení (materiální znak „zásahu do práv“ totiž není znakem rozlišujícím tyto dva žalobní typy, srov. rozhodnutí rozšířeného senátu č. j. 7 Aps 3/2008-98 ze dne 16. 11. 2010, č. 2206/2011 Sb. NSS, odst. 17 a 23; č. j. 2 As 86/2010-76 ze dne 18. 9. 2012, č. 2725/2013 Sb. NSS, odst. 30–33; č. j. 8 As 8/2011-68 ze dne 30. 7. 2013, č. 2908/2013 Sb. NSS, odst. 29; č. j. 6 As 68/2012-47 ze dne 19. 8. 2014, č. 3104/2014 Sb. NSS, odst. 36–39). Tento postoj rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vzal Ústavní soud opakovaně na vědomí (např. nález sp. zn. I. ÚS 2866/15 ze dne 14. 3. 2016 či usnesení sp. zn. III. ÚS 219/17 ze dne 14. 2. 2017).

22. V posuzované věci Nejvyšší správní soud založil své rozhodnutí na úvaze, že sdělení vedlejší účastnice není a nemá být vydáváno v právním předpisu formalizovaném řízení a není zákonem ani jinak formálně koncipováno jako rozhodnutí (nemůže tedy být rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního). To odpovídá hodnocení Ústavního soudu vyjádřenému v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 3/15 (srov. odstavce 114, 121, 122, 126, 140, 142). Vzhledem k tomu, že tento výklad odpovídá tomu, jak je v ustálené a podrobně odůvodněné praxi vykládán pojem rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., dospěl Ústavní soud k závěru, že Nejvyšší správní soud v tomto ohledu řádným (stanoveným) postupem rozhodl o procesním návrhu stěžovatelky.

Sdělení a postup vedlejší účastnice jako zásah ve smyslu § 82 s. ř. s

23. Jednání vedlejší účastnice Nejvyšší správní soud nepovažoval za zásah ve smyslu § 82 s. ř. s., neboť podle něj chybí přímé dotčení na právech stěžovatelky. Tento závěr odůvodnil pouhým srovnáním s postavením výrobců léčivých přípravků, kteří podle jeho judikatury taktéž nejsou přímo dotčeni na svých veřejných subjektivních právech (např. rozsudek č. j. 3 Ads 48/2010-237 ze dne 28. 4. 2011): nejsou-li dotčeni výrobci léčivých přípravků v řízení ke konkrétnímu výrobku, tím spíše nemohou být dotčeni výrobci a distributoři zdravotních prostředků ve vztahu k celé skupině prostředků.

24. Závěr o absenci přímého dotčení práv výrobců léčivých přípravků byl ovšem zvrácen usnesením rozšířeného senátu č. j. 4 Ads 35/2013-63 ze dne 9. 12. 2014, č. 3174/2015 Sb. NSS, a byl opakovaně shledán neústavním Ústavním soudem [nálezy sp. zn. I. ÚS 1251/14 ze dne 23. 2. 2015 (N 42/76 SbNU 573), II. ÚS 459/14 ze dne 14. 4. 2015 (N 79/77 SbNU 159) či I. ÚS 1265/14 ze dne 24. 8. 2015 (N 153/78 SbNU 323)].

25. Napadené rozhodnutí tedy k závěru, že postup vedlejší účastnice nemůže být nezákonným zásahem, uvádí pouze důvody, které byly Ústavním soudem shledány neústavními. Skutečnost, že k vydání těchto rozhodnutí došlo až po vydání rozhodnutí napadeného ústavní stížností, na věci nic nemění – v přezkumném řízení soudním se jejich závěry zásadně uplatnit musí [tzv. zásada incidentní retrospektivy judikatorního

odklonu, srov. nálezy sp. zn. III. ÚS 3221/11 ze dne 12. 12. 2013 (N 216/71 SbNU 531) či II. ÚS 1955/15 ze dne 8. 12. 2015]. Nejvyšší správní soud byl s ohledem na tento stav vyzván, aby se vyjádřil přímo k tomu, zda by rozhodnutí ve věci mohlo obstát i přes zmíněnou změnu judikatury ve vztahu k výrobcům léčivých přípravků, na níž výlučně založil své rozhodnutí. Ve svém vyjádření však na zaujetí stanoviska k ústavní stížnosti a vyvracení její argumentace výslovně rezignoval (na což má jako účastník řízení právo).

26. Nadto Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 3/15 výslovně dospěl k závěru, že zdravotní pojišťovny svým postupem fakticky stanoví podmínky, a tedy i meze, za nichž mohou dodavatelé zdravotnických prostředků realizovat své právo podnikat podle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Zdravotní pojišťovny ve skutečnosti určují, zda určitý zdravotnický prostředek bude zařazen do tzv. číselníků zdravotních pojišťoven, a bude tak moci být hrazen z veřejného zdravotního pojištění. Možnost, že dodávané zdravotnické prostředky budou pojištěncům poskytovány za úhradu z veřejného zdravotního pojištění, má přitom zásadní význam pro jejich dostupnost, a tím i konkurenceschopnost dodavatelů zdravotnických prostředků a jejich postavení na trhu.

27. Ústavní soud v minulosti opakovaně vyslovil požadavek na přesvědčivé odůvodňování rozhodnutí veřejné moci. Je třeba, aby rozhodnutí obecných soudů byla vydávána za plného respektu k procesním normám a aby také odůvodnění vydaných rozhodnutí s ohledem na účel soudního řízení přiměřeně odpovídalo kritériím daným ustanovením § 157 odst. 2 občanského soudního řádu (zde za použití § 64 s. ř. s.), neboť jen náležitě odůvodněná rozhodnutí, naplňují – jako neoddělitelná součást „stanoveného postupu“ – požadavky čl. 36 odst. 1 Listiny [např. nález sp. zn. Pl. ÚS 1/03 ze dne 11. 2. 2004 (N 15/32 SbNU 131; 153/2004 Sb.)].

28. V nynější věci napadený rozsudek formálně odpovídá požadavkům na odůvodnění soudního rozhodnutí, tato forma je však naplněna závěry dříve odmítnutými jako protiústavní. Za takového stavu nelze dospět k závěru, že by napadené rozhodnutí, ač formálně bezvadné, mohlo být považováno za náležitě odůvodněné a mohlo naplnit účel soudního rozhodování, tedy především ochranu práv (čl. 90 Ústavy České republiky). V napadeném rozhodnutí a ani dodatečně v průběhu řízení o ústavní stížnosti tedy Nejvyšší správní soud nevyjasnil, z jakých důvodů je vyloučeno, že stěžovatelka může být jedním z účastníků, které fakticky určuje podmínky a meze ústavně zaručeného práva podnikat, přímo zkrácena na svých veřejných subjektivních právech.

V.

Závěr

29. Z uvedených důvodů dospěl Ústavní soud k závěru, že rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Ads 29/2014-57 ze dne 11. prosince 2014 bylo porušeno právo stěžovatelky na přesvědčivé odůvodnění soudního rozhodnutí, které je součástí práva na soudní ochranu zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny. Nejvyšší správní soud v rozsahu namítaného nezákonného zásahu zamítl kasační stížnost z důvodů, které Ústavní soud opakovaně shledal neústavními. Nevysvětlil tak ústavně akceptovatelným způsobem, proč neposkytl ochranu stěžovatelce, přestože své právo u soudu uplatnila stanoveným postupem.

30. Z uvedených důvodů Ústavní soud ústavní stížnosti vyhověl a napadené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zrušil podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu. Akcesorický návrh na zrušení oddílu C přílohy č. 3 k zákonu č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, v části vymezené písmeny „A“ a „B“, kterými se limituje výše úhrady jednotlivých typů zdravotnických prostředků, a v části definující písmena „A“ a „B“, soud odmítl pro nepřipustnost podle § 43 odst. 1 písm. c) ve spoj. s § 74 *a contrario* zákona o Ústavním soudu.

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 27. června 2017

Kateřina Šimáčková
předsedkyně senátu